

De Man met de Baard

Leo Knoops en Wim Knoops

De Man met de Baard

kerstvertelling

Leo Knoops en Wim Knoops

*“Dwazen krijgen hoge functies,
en bekwame mensen blijven op een lage post.”*

Prediker, boek 10, vers 6.

Capelle a/d IJssel & Rotterdam, november – december 2012

Copyright © tekst:

Leo Knoops en Wim Knoops, Capelle a/d IJssel & Rotterdam, 2012

Copyright © Knoops-logo (handboeien):

Versie 1990: Gerard Neerscholten, voormalig illustrator bij de RVS, Rotterdam, 1990

Versie 2011: John Hellewegen, Rhoon, 2011

Copyright © illustraties voor- en achterkaft:

John Hellewegen en Wim Knoops, privé-collectie, Rhoon en Rotterdam, 2012

Technische realisatie ®:

John Hellewegen, alleskunner op computergebied, Rhoon, 2012

Geheel achterin dit verhaal treft u zoals gewoonlijk een lijst van onze publicaties aan.

Nieuw!

Bijna al onze kerstverhalen en sprookjes zijn sinds kort op internet te vinden. Bezoek onze gloednieuwe website: www.knoops-producties.nl

De nog ontbrekende exemplaren worden het komende halfjaar geplaatst. Medio 2013 zullen dan alle verhalen (en trouwens ook onze overige publicaties) hier digitaal beschikbaar zijn. Met veel dank aan John Hellewegen te Rhoon voor het bouwen van deze prachtige website.

Hoofdstuk 1. Kralingse Plas

Aan de oevers van de Kralingse Plas in Rotterdam is het bij mooi weer aangenaam toeven. Het is dus niet verwonderlijk dat men er, niet lang geleden, op een zonnige dinsdagmiddag in oktober, verschillende wandelaars kon aantreffen, meest mensen die een snipperdag hadden opgenomen, of ouderen die van hun ouderdomspensioen genoten.

Tot laatstgenoemde categorie behoorde een kloekgebouwde 65-plusser met grijzend, achterovergekamd haar, en gekleed in een pak van onbestemde kleur en snit. Na het in prachtige herfstkleuren getooide bos ter hoogte van het hertenkamp verlaten te hebben was hij langs de Plas in de richting van de twee molens gewandeld, en had tenslotte op een van de aldaar langs het water staande bankjes plaatsgenomen en een krant tevoorschijn gehaald teneinde zich te verdiepen in het stadsnieuws. Zijn belangstelling ging hoofdzakelijk uit naar berichten over gepleegde misdaden en maatschappelijke conflicten. Niet zo vreemd, want hij was een gepensioneerd inspecteur van politie, afdeling Weerzinwekkende Delicten. Zijn naam was D.J. Bruins.

De krant besteedde veel aandacht aan actuele problemen, waaronder dat van de steeds verder stijgende kosten van de gezondheidszorg. Moest de premie voor de ziektekostenverzekering wellicht inkomensafhankelijk worden? Hoe anders moesten de mensen met weinig inkomsten die premie, die klaarblijkelijk, om wat voor reden ook, steeds hoger moest worden, iedere maand weer blijven opbrengen? Neem bijvoorbeeld allochtonen die van simpele baantjes moesten rondkomen. Hier lagen malafide lieden op de loer, die de vaak gebrekkig Nederlands sprekende mensen relatief goedkope ziektekostenpolissen aansmeerden, die in de uitgebreide (in kleine lettertjes gestelde) voorwaarden zoveel uitzonderingen vermeldden op situaties waarin uitgekeerd zou moeten worden, dat de onfortuinlijke polishouders er nauwelijks iets aan hadden.

Het TV-programma "Radar" had onlangs nog aandacht geschonken aan zo'n verzekeraar, met veel klanten onder mensen van Chinese en Vietnamese afkomst. Het ging hier om G.R.I.E.P. bv (Gezondheidszorg, Realiseerbaar In Elke Portemonnee), die geweigerd had de kosten te vergoeden voor een vrouw die een hartoperatie had ondergaan, en nu van het ziekenhuis de ene rekening na de andere kreeg, voor in totaal bijna tachtigduizend euro. De presentatrice had eerst haar wanhopige echtgenoot geïnterviewd, en tenslotte de kijkers beloofd dat ze voor de volgende uitzending zou trachten commentaar te krijgen van de directeur van G.R.I.E.P., de heer Geurt Tinnegieter uit Rotterdam, waar de maatschappij was gevestigd.

Toen Bruins de uitzending had gezien had hij er niet veel vertrouwen in dat die meneer Tinnegieter inderdaad in de TV studio zijn opwachting zou komen maken.

Maar de krant meldde thans een nieuwe ontwikkeling in deze trieste zaak.

Het artikel luidde als volgt:

In het kader van het conflict tussen de zorgverzekeraar GRIEP bv en enkele verzekerden is, naar nu bekend is geworden, de directeur van GRIEP (de heer G. Tinnegieter) door de redactie van het TV programma Radar uitgenodigd in het programma te reageren op de klachten dat hij ten onrechte geen uitkeringen verricht bij grote claims.

Vooralsnog heeft de heer Tinnegieter geweigerd op de uitnodiging in te gaan. Als reden geeft hij op zich sinds kort niet meer veilig te voelen, als gevolg van anonieme dreigbrieven. Een kopie van een van deze dreigbrieven is inmiddels in het bezit van de redactie van Radar.

Bruins vouwde de krant dicht en stak hem weer in zijn jaszak. Enkele minuten lang bleef hij onbeweeglijk zitten, in gepeins verzonken. Toen stak hij zijn hand in zijn binnenzak en haalde zijn mobieltje tevoorschijn. Hij tikte een nummer in en bracht het toestelletje aan zijn oor.

“Hallo, met Jamila? Met Bruins. Is brigadier Van Dam toevallig aanwezig?”

“Ik verbind u door, meneer Bruins. Is alles goed met u? Geniet u een beetje van het mooie weer?”

Het was goed bedoeld, maar het maakte Bruins toch wat korzelig. Hij zag zichzelf ineens in gedachten als een stokoud, de eendjes voerend, krakkemikkig mannetje, terwijl hij zich nog best tot allerlei nieuwe avonturen in staat achtte.

“Jaja, alles is prima met me, dank je,” zei hij kortaf. “Geef me nu Van Dam maar, als je wilt.”

Na enkele seconden had hij zijn vroegere assistent aan de lijn.

“Hallo boss! Zit u lekker in het zonnetje?”

“Ja, ik zit lekker in het zonnetje!” snauwde de ex-inspecteur. “En hoe is het met jou? Kun je nu onderhand een beetje overweg met inspecteur Zoutendaal?”

“Nou... hm. Dat houdt niet over,” klonk het antwoord. “Wat een eigenwijs stuk vreten. Weet alles beter dan iedereen. En alle zaken die u hier vroeger behandeld hebt, die had hij natuurlijk veel beter en sneller opgelost. Tenminste, dat zegt-ie steeds.”

“Juist ja. Hebben jullie het wel eens gehad over onze vriend Rodenbach, de Man uit Gent?”

“Jazeker! Vrij vaak zelfs. Zoutendaal droomt ervan in de krant te komen als de man, die de grootste oplichter van de Benelux heeft weten te arresteren. Hij vindt het belachelijk dat u dat nooit is gelukt. Ik heb in het begin nog wel eens een paar keer geprobeerd om hem duidelijk te maken dat u dat gemakkelijk had gekund, maar dat u er niks voor voelde. Maar Zoutendaal geloofde er niets van, en noemde het pure onbekwaamheid van uw kant!”

“O ja? Nou wens hem maar succes,” zei Bruins schamper. “Alsof een uitgeslapen figuur als Rodenbach zich door een kwast als Zoutendaal zou laten oppakken. Maar ik vraag het vanwege een stuk, dat ik net in de krant las over die ophef rond GRIEP, van die oplichter Tinnegieter. Die vindt zijn klanten, of slachtoffers als je wilt, vaak onder Chinezen en Vietnamezen. Toen moest ik aan Rodenbach denken. Het zou me niets verbazen als die zich hiermee zou gaan bemoeien. In bepaalde Chinese kringen is hij nogal populair.”

“Ja... Dat kan best eens kloppen,” zei Van Dam. “Zoutendaal had het laatst over dat TROS-programma Radar, u weet wel. Ik heb het zelf niet gezien, want mijn vrouw kijkt altijd naar een van die tienduizend programma’s over Jan Smit, maar voor zover ik het van hem heb begrepen hebben die mensen van de TROS een mail gekregen over die ellende waar dat Vietnamese echtpaar in terecht is gekomen. De afzender werd toen in het programma niet genoemd, maar Zoutendaal is er op een of andere manier achter gekomen dat het Rodenbach moet zijn geweest. Het schijnt hem nogal bezig te houden. Ik vraag me af waarom.”

“Aha. Als dat zo is kon dat voor meneer Tinnegieter van de GRIEP wel eens akelige gevolgen hebben,” zei Bruins. “Rodenbach houdt niet van onrechtvaardigheid, en deze praktijken kun je moeilijk rechtvaardig noemen. Doe me een lol, en als je hier weer eens iets over hoort, laat me dat dan weten. En geef Zoutendaal namens mij het advies zich er niet mee te bemoeien. Anders vrees ik dat-ie een reuzebok gaat schieten.”

“Dat zal weinig uithalen,” zei Van Dam somber. “Ik zei u al dat hij zelf alles beter weet dan iedereen. Als hij Rodenbach wil aanpakken moet hij de gevolgen maar dragen. Nou, het beste, boss! Ik houd wel contact.”

Hoofdstuk 2. De uitdaging

In een grote, plompe en niet bijster bezienswaardige kantoorkolos, ergens halverwege de Blaak, is de zorgverzekeraar GRIEP bv (Gezondheidszorg, Realiseerbaar In Elke Portemonnee) gevestigd. Directeur van deze instelling was, ten tijde van dit verhaal (dat van recente datum is) een zekere Geurt J. Tinnegieter, een gezette man van een jaar of 45, met steil peenhaar en een bril met zwaar montuur, gewoonlijk in een duur kostuum gekleed. Hoewel zijn zaken uitstekend liepen was hij op deze ochtend niet in zijn humeur. Dat kwam niet alleen door de dreigbrieven die hij pas ontvangen had van iemand die zich klaarblijkelijk boos had gemaakt over zijn weigering de ziekenhuiskosten van die Vietnamese mevrouw uit te betalen, want zoiets kwam wel vaker voor. Veel vervelender was de publiciteit die die zaak plotseling had gekregen, doordat zijn onbekende opponent de media had ingeschakeld. En nu had hij dat programma Radar op zijn dak gekregen, dat wilde dat hij bij hen, in de studio, de zaak kwam uitleggen. Nu, daar piekerde hij natuurlijk niet over.

Zijn humeur werd er niet beter op toen Amalia Kaasjager, zijn secretaresse, hem voor de zoveelste keer kwam storen, nu met de melding dat er bezoek voor hem was.

“Een zekere inspecteur Zoutendaal, van de recherche,” deelde ze mee. “Hij wil u onmiddellijk spreken over de zaak Nguyen Tien Dat. Zal ik hem maar binnenlaten?”

“Politie? Ook dat nog. Dat kan er ook nog wel bij,” bromde Tinnegieter. “Ja, laat maar binnen. Er zal weinig anders opzitten, niet?”

Hij stond op om zijn bezoeker te verwelkomen: een magere, hoekige man met een wat boers voorkomen en een humorloos gezicht, die zich kortaf voorstelde door het tonen van zijn legitimatie en het noemen van zijn naam: “Zoutendaal, recherche.”

Tinnegieter stelde zich ook voor, en bood zijn bezoeker een stoel aan.

“Zo, meneer Zoutendaal. Waar kan ik u mee van dienst zijn?”

De inspecteur viel meteen met de deur in huis. “Het gaat over de zaak Nguyen Tien Dat. U hebt daarover dreigbrieven ontvangen, zo heb ik vernomen. Waarom hebt u daar geen aangifte van gedaan?”

“Omdat, eh... Nou ja, ik krijg wel vaker dreigbrieven, meestal van verzekerden, die zich kwaad hebben gemaakt omdat een claim niet wordt gehonoreerd. Kan ik het helpen dat ze de voorwaarden niet goed hebben gelezen? Ik trek me er nooit wat van aan. Juridisch hebben ze geen been om op te staan, en voor dreigementen ben ik niet bang. Ik heb goedgetrainde beveiligers in dienst, die met dat soort querulanten wel raad weten. Dus u hoeft zich geen zorgen te maken, inspecteur!”

“Dat doe ik ook helemaal niet,” zei Zoutendaal koud. “Uw veiligheid is bepaald niet iets waar ik wakker van lig. Het gaat mij om iets heel anders. U bent uitgenodigd door het TV programma ‘Radar’ om uw handelwijze tegenover meneer en mevrouw Nguyen uit te leggen en te verdedigen, maar dat hebt u geweigerd. Als reden voor die weigering hebt u die bedreiging opgegeven, en u hebt, ten bewijze daarvan, aan Radar ook een kopie van de dreigbrief toegestuurd. Welnu, de mensen van Radar hebben die kopie naar ons doorgezonden, en wij hebben de stijl en het handschrift, aan de hand van onze archieven, gemakkelijk kunnen identificeren. De afzender is een zekere Raymond Walter Rodenbach. Hij is beter bekend onder zijn bijnaam: de Man uit Gent. Misschien hebt u wel eens van hem gehoord. Hij wordt beschouwd als de grootste en meest uitgekookte oplichter van de Benelux. Mijn voorganger, inspecteur Bruins, was belast met zijn opsporing, maar hij heeft hem nooit te pakken kunnen krijgen. Maar ik ben er vast van overtuigd dat het mij wel zal lukken, reken daar maar op. En daar heb ik u bij nodig.”

“Ja maar...” protesteerde Tinnegieter, “wat heb ik daarmee te maken? U zoekt maar een eind weg, maar laat mij er buiten! Die Rodenbach interesseert me helemaal niet.”

“O nee? U weet niet wat u zegt. Rodenbach staat erom bekend dat hij juist figuren als u genadeloos aanpakt en uitschudt. Daarbij past hij dermate vernuftige methoden toe dat zijn slachtoffers al bij voorbaat kansloos zijn. Daar zou ik u sterke staaltjes over kunnen vertellen. En er is nog iets anders. Als u *niet* meewerkt kan ik het u buitengewoon lastig maken. Uw praktijken ten opzichte van mensen van allochtone afkomst zijn op zijn minst dubieus te noemen. U denkt dat u juridisch sterk staat, maar daar zou ik niet al te zeker van zijn. Als er een onderzoek zou worden ingesteld zou best kunnen blijken dat er misleidende voorlichting aan uw verzekerden is gegeven. U weet: dwaling en bedrog zijn ontbindende factoren in een overeenkomst. En aangezien die mensen meestal maar gebrekkig Nederlands spreken kan dat door een bekwaam jurist voor de rechter met gemak worden aangetoond. Daarna kunt u met uw verzekeringsmaatschappij wel op het dak gaan zitten.”

Hij zweeg. Tinnegieter staarde enige tijd gramstorig uit het raam, maar moest uiteindelijk bakzeil halen.

“Wat wilt u dan dat ik doe?”

“Nu meteen een mail sturen aan Radar,” zei Zoutendaal. “Daarin doet u de toezegging alsnog akkoord te gaan met hun voorstel, dus om uw beleid in hun uitzending te verdedigen, maar – let op – op voorwaarde dat uw geheimzinnige opponent, meneer Rodenbach, óók aanwezig zal zijn. U bent bereid, zo moet u schrijven, om dan met hem in debat te gaan, live op TV. Radar zal uw toezegging dan in hun eerstvolgende aflevering bekend maken, en dan afwachten of ze een reactie van Rodenbach krijgen.”

Hij glimlachte even. “Stel dat Rodenbach daar op in gaat... Dan staan wij natuurlijk klaar om hem na afloop in zijn kraag te grijpen! De kans is misschien klein dat hij komt, maar als hij zo brutaal zou zijn... dan is hij er onherroepelijk bij!”

* * *

Enkele dagen nadien zat Bruins ’s avonds hoofdschuddend de krant te lezen, toen de telefoon ging. Het was zijn vroegere assistent Lucas van Dam.

“Hallo boss! Zit u toevallig naar de TV te kijken?”

“Naar de TV?” vroeg Bruins, op een toon alsof het ging om een onnoemelijk smerige handeling. “Nee. Hoezo?”

“Nou, dat programma Radar is momenteel bezig. Mijn vrouw is naar een verjaardag, dus eindelijk kan ik er eens naar kijken. En darnet heeft de presentatrice staan te vertellen dat die meneer Tinnegieter van GRIEP bv bereid is om in hun programma zijn beleid te komen uitleggen en verdedigen, maar dan op voorwaarde dat onze vriend Rodenbach, de Man uit Gent, ook komt, zodat ze in debat kunnen gaan over Rodenbachs aantijgingen. Als ze in de loop van de uitzending soms een reactie van Rodenbach krijgen, dan zullen ze dat nog bekendmaken. Ik dacht dat u dat wel wou weten!”

“Ja, nou en of!” zei Bruins. “Ik ga meteen kijken. Bedankt voor het bellen.”

De inspecteur bezat een toestel dat meer dan een kwart eeuw oud was, maar doordat hij het bijna nooit aanzette werkte het nog uitnemend. Bruins had zelfs nooit de moeite genomen om te controleren of hij buitenlandse zenders kon ontvangen. De laatste serie die hij had gevolgd was “Kerkepad” van de NCRV geweest.

Maar nu was hij toch benieuwd wat er komen zou. Nadat hij erin was geslaagd de juiste zender in te schakelen keek hij belangstellend naar een onderwerp over ondeugdelijke WC-brillen, waarna een filmpje volgde over de perikelen van een bejaard echtpaar, dat problemen had met de OV chipkaart. Het filmpje liet zien hoe de beide oude mensen bij een oplaadautomaat pogingen stonden te doen de verlenging van een of ander abonnement op hun kaart te “activeren”, waarbij ze dermate hemeltergend stonden te klungelen en te hannesen dat Bruins het er warm van kreeg. Maar na nog een interview met een NS-functionaris, die met

een onderdrukte geeuw toezegde dat de gesignaleerde problemen ernstig bekeken zouden worden kwam Antoinette Hertsberg, de presentatrice, weer in beeld. “Dan is er nu, dames en heren, nieuws over de zaak GRIEP. Zojuist is er hier, op de redactie, een mail binnengekomen, en die ga ik u nu voorlezen. De tekst is als volgt:

Waarde redactie van Radar,

't Is met veel genoegen dat ik uw uitnodiging accepteer om in uw gewaardeerde programma in debat te gaan met de directeur van Zorgverzekeraar GRIEP.

Hoewel ik niet in uw prachtige land woon, ben ik in de gelegenheid om over 14 dagen in Rotterdam te zijn, alwaar GRIEP is gevestigd, en waar ook de meeste verzekerden wonen. Het lijkt mij de aangewezen plaats om uw programma op te nemen. Ik stel voor: de grote zaal van concertgebouw De Doelen, alwaar op het podium, ten aanschouwe van publiek, het debat kan plaatsvinden.

Samenvattend: ik ben bereid om op maandag 3 december, om precies half negen des avonds, aldaar mijn opwachting te maken om met meneer Tinnegieter van gedachten te gaan wisselen, aannemende dat ook hij dan aanwezig zal zijn.

Echter, attentie: mijn tijd is kostbaar en beperkt. Ik zal onmogelijk langer dan tien minuten op meneer Tinnegieter kunnen wachten. Dus mocht hij niet op tijd zijn, dan gaat de zaak niet door. Maar op mij kunt u in ieder geval rekenen.

*Wees verzekerd,
waarde redactie!*

van mijn oprechte gevoelens van hoogachting.

Tot spoedig ziens,

Raymond Walter Rodenbach.

Hertsberg liet haar papier zakken. “U hoort het dus: meneer Rodenbach wil dat wij naar Rotterdam komen. De redactie zal zien of dit haalbaar is, en natuurlijk hoort u dat dan zo spoedig mogelijk. Wel, dit was het dan weer voor deze week. U kunt altijd reageren...” Doch reeds had Bruins zijn TV toestel weer uitgezet. Enigszins verbluft ging hij weer zitten. Als inderdaad Rodenbach het lef zou hebben in het openbaar, en in het bijzijn van TV-camera's, met iemand in debat te gaan nam hij wel een enorm risico. Hij was en bleef immers een der meest gezochte oplichters van het land. Dat het grootste deel van zijn buit gewoonlijk naar allerlei goede doelen en slachtoffers van schurken ging speelde voor de justitiële autoriteiten daarbij heus geen grote rol. Had zijn opvolger, Zoutendaal, hier de hand in gehad? Een truc om op simpele wijze Rodenbach te kunnen arresteren? Maar zó gemakkelijk zou die zich toch niet laten pakken? Of had hij weer een of andere ingenieuze manoeuvre in gedachten? In dat geval was hij benieuwd wat Zoutendaal boven het hoofd hing.

Dat laatste vroeg ook hoofdcommissaris A. Berestein zich af. Die zat, twee dagen later, achter zijn bureau, en luisterde met gefronste wenkbrauwen naar het verhaal van inspecteur Zoutendaal, die tegenover hem zat.

“Alles goed en wel,” bromde de commissaris, “maar die Rodenbach is zo glad als een aal. Als hij inderdaad op de afgesproken tijd op dat podium verschijnt wil dat nog niet zeggen dat hij van plan is zich door jou te laten oppakken. Hij zal heus wel wat voorzorgsmaatregelen nemen om dat te voorkomen.”

“Dat zal best, maar die voorzorgsmaatregelen neem ik natuurlijk ook,” zei Zoutendaal zelfverzekerd. “Overal in het gebouw zal politie in burger aanwezig zijn, en minstens twee volledige arrestatieteams. Ik zou niet weten hoe hij zou kunnen ontsnappen. Als hij komt, is hij onherroepelijk de sigaar. Mijn enige zorg is de mogelijkheid dat hij een of ander spelletje met ons speelt, en uiteindelijk, als puntje bij paaltje komt, simpelweg niet zal komen opdagen om ons voor gek te zetten.”

“Dat zou kunnen,” gaf Berestein toe. “Maar mijn ervaring is, dat hij zich altijd aan zijn woord houdt. Als hij zegt dat hij komt, zal hij er beslist zijn, maar misschien in vermomming of zo.”

“Dat zal hem weinig baten,” zei Zoutendaal beslist. “Daarmee kon hij misschien Bruins om de tuin leiden, maar mij niet. Laat het maar aan mij over, commissaris!”

“Ga je gang maar,” zuchtte Berestein. “Maar ik houd m'n hart vast.”

Nadat Zoutendaal vol zelfvertrouwen was vertrokken besloot Berestein de opinie te vragen van iemand in wie hij wat meer vertrouwen had, ook al was het een gepensioneerde, en belde het mobiele nummer van Bruins.

“Hallo Bruins! Met Berestein. Ben je thuis, of zit je ergens te vissen?”

“Nee, ik sta net op het punt om de eendjes te gaan voeren,” zei Bruins korzelig, die nog nooit van zijn leven had gevist, en rustig thuis aantekeningen zat te maken voor zijn memoires. “U belt zeker over Rodenbach?”

“Ja. Wat denk jij dat-ie in vredesnaam van plan is? Hij zal zich toch niet als een mak schaap door Zoutendaal laten arresteren?”

“Geen flauw idee, commissaris. Maar het meest waarschijnlijke is dat hij Tinnegieter een of andere loer wil draaien. Maar ik geef toe: als hij inderdaad in De Doelen verschijnt moet hij wel een buitengewoon slim plan hebben om uit handen van onze collega's te blijven.”

“Juist. Wil je me dan een lol doen, en zorgen dat je ook in De Doelen aanwezig bent? Er zal publiek bij de uitzending zijn, maar in beperkte mate, om de politie niet te hinderen, en iedereen wordt grondig gescand en gecontroleerd. Maar ik kan voor jou natuurlijk een kaartje regelen. Voel je daar wat voor?”

“Nou... Ja, OK, ik wil daar wel bij zijn,” zei Bruins. “Ik wil zelf wel eens zien wat Tinnegieter boven het hoofd hangt. Als ik in zijn schoenen stond, zou ik me, denk ik, niet op mijn gemak voelen.”

Inderdaad voelde meneer Geurt Tinnegieter van Zorgverzekeraar GRIEP bv zich weinig op zijn gemak. Gezeten in zijn kantoor aan de Blaak zag hij de komende confrontatie met zijn opponent Rodenbach zonder veel vreugde tegemoet. Weliswaar had inspecteur Zoutendaal hem gegarandeerd dat zijn veiligheid was gewaarborgd, en dat hem niets kon overkomen, maar gerust was hij er niet op.

Dan was er nòg iets wat hem bezighield. Hij had een telefoontje gehad van een zekere, hem volkomen onbekende, drs. B. Hopstra, die hem gebeld had om een afspraak te maken. Deze man was, naar eigen zeggen, publicist en momenteel bezig aan een reeks artikelen over particuliere zorgverzekeraars. Nu wilde hij graag Tinnegieter spreken over diens komende TV-debat met de Man uit Gent. Hij maakte verder een keurige indruk zodat Tinnegieter, zij het na enige aarzeling, toegezegd had hem wel te willen ontvangen.

Om elf uur kwam zijn secretaresse hem melden dat meneer Hopstra, zoals afgesproken, aanwezig was, en Tinnegieter stond op om hem te verwelkomen.

Hopstra bleek een man van middelmatige lengte, gekleed in een goedkoop kostuum. Hij had lang, wat krullend haar dat hem bijna tot de schouders hing, en een geweldige baard. Hij droeg een bril met sterk glinsterende glazen en liep wat gebogen.

Hij had een diepe, sonore stem, waarmee hij Tinnegieter eerbiedig begroette. Na wat beleefde algemeenheden kwam hij ter zake.

“Meneer Tinnegieter! U weet natuurlijk als geen ander welk een probleem een goede, en toch betaalbare gezondheidszorg in de toekomst gaat worden. Daarbij moeten natuurlijk zowel de belangen van verzekeraars zowel als verzekerden nauwlettend in het oog worden gehouden. Ik had u al eens eerder willen uitnodigen om daarover eens met mij in debat te gaan, wellicht op de televisie. Maar momenteel is daar misschien een onverwachte kans op. Ik bedoel natuurlijk uw komend optreden in Radar, met de befaamde Man uit Gent, dat, naar ik heb vernomen, rechtstreeks zal worden uitgezonden. Welnu! Als deze Man uit Gent inderdaad zal komen opdagen loopt hij een enorme kans ter plaatse te worden gearresteerd. De politie van Nederland en België zoekt hem al jaren. Daarom is mijn opinie: hij wil een of andere stunt of grap uithalen. Wat dat zal zijn weet ik ook niet, maar ik denk dat hij u gewoon op een of andere wijze voor gek wil zetten, en in elk geval zelf zeker niet zal komen opdagen. Er kan, in dat geval, dus ook geen debat plaatsvinden. Daarom stel ik u voor: laat mij in dat geval zijn plaats innemen! Ik wil heel graag met u over deze materie van gedachten wisselen, en dit is dan een uitgelezen kans. Wat vindt u daarvan?”

Tinnegieter dacht na, en kwam tot de conclusie dat dit beslist geen gek idee was. Ja het was zelfs aantrekkelijk. Als hij toch vastzat aan een openbaar debat over zijn manier van zakendoen deed hij dat natuurlijk liever met deze man, die hem tenminste met respect behandelde, en ook een zeker ontzag voor hem leek te hebben, dan met een scherpzinnige intellectueel zoals de Man uit Gent zonder twijfel moest zijn, iemand die hem bovendien niet bepaald vriendschappelijk gezind was. Hij knikte welwillend.

“Afgesproken, meneer, eh... Hopstra. Ik zal bij de politie informeren of u een toegangspas kunt krijgen voor De Doelen, want die zult u nodig hebben. Als die meneer Rodenbach niet komt lijkt het me voor de makers van dat programma niet bezwaarlijk als ik met u in gesprek ga.”

Nadat Hopstra weer was vertrokken stelde Tinnegieter toch, voor alle zekerheid, telefonisch de politie op de hoogte.

“Wat? Hopstra?” vroeg inspecteur Zoutendaal. “Nooit van gehoord. Waar woont hij?”

“Dat heb ik hem niet gevraagd,” zei Tinnegieter. “Zijn stem klonk een beetje Limburgs. Maar hij maakte op mij een nette en betrouwbare indruk.”

“Ik voel er weinig voor,” zei Zoutendaal. “Op dat soort dingen zit ik niet te wachten. Hoewel...”

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Toen klonk weer de stem van de inspecteur: “Nou ja, nu ik er over nadenk, zit er toch misschien wel iets in. Nu, goed. Laat hem maar komen, dan zie ik zelf wel wat voor figuur het is.”

Hij legde de hoorn neer, en staaarde even met een vage glimlach voor zich uit...

Hoofdstuk 3. Ontknoping

De historische uitzending van het TROS-programma ‘Radar’ vond, zoals iedereen zich nog wel zal herinneren, plaats op maandag 3 december 2012, vlak voor Sinterklaas.

Op die dag hadden ’s middags in De Doelen TV-opnamen plaatsgevonden voor een EO-programma, dat tegen Kerstmis uitgezonden zou worden: kerstliederen die door een bekend koor en talrijk publiek in de zaal gezamenlijk ten gehore werden gebracht.

Aansluitend zou de cameraploeg de rechtstreekse uitzending van Radar verzorgen, en ook vele leden van zangkoor en publiek bleven in de zaal aanwezig om de uitzending bij te wonen. Dat was overigens alleen mogelijk voor mensen die dat van tevoren hadden aangevraagd, want die waren allemaal door de politie grondig gescreend.

Zelfs commissaris Berestein, die zelf evenmin van halve maatregelen hield en de zaken graag groot aanpakte, moest toegeven dat Zoutendaal die avond werkelijk echt *alles* uit de kast had getrokken: de veiligheidsmaatregelen waren ongekend te noemen. Overal wemelde het van tot de tanden gewapende agenten met kogelvrije vesten en van microfoontjes voorziene helmen. Politie te paard, de blanke sabel in de hand, drong de talrijk toegestroomde nieuwsgierigen – onder hen flink wat kantoorpersoneel van het nabijgelegen verzekeringsconcern Metropool – terug naar de zijstraten. Dat hierbij menige rake klap viel te beluisteren, dat laat zich raden. Op de daken van de aangrenzende panden lagen tientallen scherpschutters (zgn. “marksman”), verklaarde Zoutendaal tegenover een reporter van Radio Rijnmond) van het derde regiment valschermpjes geposteerd, de vinger aan de trekker van hun snelvuurkarabijnen. Aan het Toepad werd nog een volledig bataljon mariniers achter de hand gehouden. Helikopters van de politie cirkelden boven De Doelen. Het Hofplein werd door twaalf pantserwagens geheel geblokkeerd, en ook eventuele andere vluchtroutes (zoals de metro) werden zwaar bewaakt. Er kon, kortom, werkelijk *niets* meer misgaan, zo sloot Zoutendaal zijn korte interview met Radio Rijnmond vol zelfvertrouwen af.

Om exact half negen zou de rechtstreekse TV uitzending beginnen, en naarmate dit tijdstip naderde steeg de spanning tot ongekende hoogte. Zou de befaamde Man uit Gent inderdaad zijn opwachting maken, zoals hij uitdrukkelijk had toegezegd, of had hij iets anders in petto? Volgens het zeer gedetailleerde, door inspecteur Zoutendaal zelf opgestelde schema zou om acht uur precies meneer Tinnegieter, die aan de Stadhoudersweg in Blijdorp woonde, worden opgehaald door een vier man sterk, gewapend escorte, en in een gepantserde auto naar De Doelen worden vervoerd, om aldaar in de zaal, onder voortdurende bewaking, het uur Nul af te wachten, dus half negen, het tijdstip dat Rodenbach al dan niet zou verschijnen.

In Blijdorp had het huis van Tinnegieter overigens al de gehele dag politiebewaking gehad, en Zoutendaal had besloten dat hij zelf mee zou gaan met de ploeg die Tinnegieter moest ophalen. Hij was in een triomfantelijke stemming: hij had gezien dat in de zaal van De Doelen ook niemand minder dan zijn voorganger D.J. Bruins aanwezig was, en verheugde zich nu des te meer op het moment, dat hij datgene zou kunnen doen wat Bruins, volgens hem, nooit had gekund: de Man uit Gent arresteren. Wat hij daarna tegen Bruins zou zeggen zat hij nu reeds binnensmonds te repeteren.

Inmiddels was hij met zijn mannen bij de woning van Tinnegieter aangekomen, en informeerde bij de huisknecht, die opendeed, of diens baas klaar was. Doch reeds kwam deze zelf de trap af, met zijn overjas al aan. Hij maakte op Zoutendaal een nog nerveuzere indruk dan de vorige keer. Wist de inspecteur al of Rodenbach zou komen? Zou hem zelf echt niets kunnen overkomen? En die vreemde meneer Hopstra, was die al gesignaleerd?”

“Maak u over Hopstra geen zorgen,” zei Zoutendaal. “Alles is volkomen onder controle. Laat alles rustig aan mij over.” Dit laatste was een geliefkoosde uitdrukking van hem.

Tijdens de rit naar het gebouw van De Doelen werd verder door niemand iets gezegd. Na aankomst werd onmiddellijk Tinnegieter, vergezeld van enkele breedgeschouderde veiligheidsbeambten, naar het podium geleid, en kreeg zowaar een applaus uit de zaal. Hij nam plaats achter de tafel die in het midden stond, vlak voor de TV camera's, terwijl Antoinette Hertsenberg, enige papieren in de hand, staande het moment afwachtte dat zij een sein zou krijgen dat het programma kon beginnen.

Het publiek werd verzocht nu verder stilte te betrachten, en ja, daar ging het rode lampje branden: men was in de lucht. Het was juist drie minuten voor half negen.

De presentatrice haalde diep adem en stak van wal.

“Beste kijkers, goede avond. Een ongewone uitzending, vanavond, want we zijn niet in de studio te Hilversum, maar in de grote zaal van De Doelen in Rotterdam. U weet natuurlijk wat de reden is: vanavond zal meneer Tinnegieter van Zorgverzekeraar GRIEP bv ingaan op een aantal klachten van verzekerden, met name op zijn weigering de kosten te vergoeden van een operatie van de vrouw van meneer Nguyen Tien Dat. Als woordvoerder van meneer Nguyen zou aanwezig zijn de heer Rodenbach uit Gent, die toegezegd heeft hier om precies half negen aanwezig te zullen zijn. Tja, dat is dus...” Zij raadpleegde de klok. “Over dertig seconden.” Zij zweeg. In de hierop volgende stilte kon men werkelijk een speld horen vallen. Nerveus staarde Tinnegieter de zaal in.

Opeens ontstond enige opschudding. Iemand uit het in de zaal zittende publiek was opgestaan en liep nu naar voren, richting podium. Het leed geen twijfel wie het was: drs. B. Hopstra, gemakkelijk te herkennen aan zijn geweldige baard, omvangrijke haardos en zware bril.

“Hij komt niet!” riep hij met galmende stem. “Zoals ik al vermoedde komt meneer Rodenbach niet opdagen. Maar ik wil nu in zijn plaats met u debatteren, mijnheer Tinnegieter! Ik heb hier de nodige documentatie...”

Maar veel verder kwam hij niet. Dit was het ogenblik waar inspecteur Zoutendaal op had gewacht. Hij blies snerpnd op een fluitje, en het volgende ogenblik stormden van wel vier kanten tegelijk een groot aantal mannen op drs. Hopstra af, die zich op hem wierpen en hem aldus geheel aan ieders oog onttrokken. De gehele actie was in minder dan een minuut voltrokken, en voordat het publiek in de zaal en thuis voor de televisie goed en wel in de gaten had wat er was voorgevallen was Hopstra overweldigd, geboeid en gekneveld en de zaal uitgesleurd. Thans beklom inspecteur Zoutendaal kalm het podium. Hij schoof Antoinette Hertsenberg terzijde, en in de camera kijkend met een blik à la Hans Wiegel, barstend van voldoening, richtte hij het woord tot luisterend en kijkend Nederland.

“Dames en heren! Mijn naam is Zoutendaal. Inspecteur Jonas Zoutendaal van de Rotterdamse recherche. Waar u zojuist rechtstreeks getuige van bent geweest is de arrestatie van de grootste oplichter van Nederland en Vlaanderen. Nog nooit heeft enige politiefunctaris hem kunnen pakken, maar vanavond heeft hij teveel gewaagd. Je kunt je nog zo goed vermommen, maar een deskundig politieman kijkt daar echt wel doorheen. Ja, met ons valt niet te spotten. Ik hoop dat dit voor alle criminelen die toevallig zitten te kijken een lesje is. Ik wens u nog een prettige avond!”

Hij wendde zich Antoinette Hertsenberg. “U kunt gewoon verder gaan met uw programma. Meneer Tinnegieter kan naar huis. Uw verdere aanwezigheid is onnodig. Ikzelf ga onze arrestant een eerste verhoor afnemen.”

Hij verdween door de zijdeur. In de zaal brak van alle kanten opgewonden geroezemoes los. Een der aanwezigen haalde een mobieltje uit zijn binnenzak en tikte een nummer in.

“Hallo commissaris! Met Bruins. Ik heb interessant nieuws voor u. Luister goed...”

Na een gesprek dat enkele minuten duurde stak Bruins zijn mobieltje weg, stond op en wandelde op zijn gemak naar de artiestenruimte achter het hoofdpodium, waar een grote consternatie heerste. Tussen een aantal veiligheidsbeambten en leden van het arrestatieteam kon men de verfromfaaide gestalte van drs. Hopstra ontwaren, die inmiddels van zijn boeien

was ontdaan, en luidkeels protesteerde tegen de wijze waarop hij was aangerand. Hij zag er vreselijk uit. Een mouw van zijn jas was volledig losgescheurd en van zijn overhemd was de helft der knopen afgerukt. Zijn imposante bril was aan stukken en een van zijn schoenen was spoorloos.

“Voor de zoveelste keer: blijf van mijn baard af!” brulde hij, razend van woede. “Dit is een ongehoord schandaal! Ik zal een aanklacht indienen! Wie is hier verantwoordelijk voor?”

“Die baard...” stamelde een der rechercheurs, “die, eh... Wel, die is echt! En al dat haar ook. Het is geen pruik. En hier is zijn paspoort. Zo te zien heet hij werkelijk Hopstra!”

Nu duurde het niet lang meer of de afschuwelijke waarheid werd duidelijk: meneer B. Hopstra was het slachtoffer van een gruwelijk misverstand geworden.

“Ja, maar...” stotterde inspecteur Zoutendaal met een rood hoofd, “wat kwam u hier dan doen? Waar komt u vandaan?”

Hopstra hijgde en kwam bijna niet meer uit zijn woorden van emotie. “Ik woon in Roermond. Een week geleden kreeg ik iemand op bezoek die mij, tegen vergoeding, voorstelde om hier, in een TV-uitzending, met meneer Tinnegieter in debat te gaan. Voor tweeduizend euro. Hij betaalde me meteen het hele bedrag vooruit!”

“En hoe zag die man er uit?” vroeg Zoutendaal.

“Een jaar of veertig... Donker, achterovergekamd haar, intelligent voorkomen...”

“Ja, hou maar op,” zei Zoutendaal woedend. “Het is wel duidelijk wie dat was. Nou, sorry hoor, voor de vergissing.”

Verslagen draaide hij zich om en keek toen, tot overmaat van ramp, recht in het gezicht van Bruins, die hem vriendelijk toeknikte.

“Ha, Zoutendaal! Dus jij zou wel even de Man uit Gent in zijn kraag pakken. Dat valt toch tegen, hè?”

Zoutendaal slikte, en probeerde zijn razernij te onderdrukken. “Bruins! Wat voor de duivel kom jij hier doen?”

“Jou een boodschap brengen. Van Berestein. Of je hem subiet wilt bellen! Ik zou het maar gauw doen, als ik jou was.”

Sidderend van emotie grabbelde Zoutendaal naar zijn mobieltje, en belde het nummer van zijn superieur.

“Met Zoutendaal, commissaris. Ik moest u bellen?”

“Ja! Je bent de grootste eikel die ik ooit in het corps heb gehad!” klonk de weinig opbeurende stem van zijn meerdere. “Je hebt de politie, voor het oog van heel kijkend Nederland, een pleefiguur laten slaan! Luister, en doe meteen wat ik zeg: spring meteen in je auto, neem een paar man mee, en rij als een speer naar het huis van Tinnegieter! Kijk of hij al thuis is, en zo ja, neem dan weer contact met mij op. Ook trouwens als hij *niet* thuis is!”

“Jawel, commissaris,” mompelde Zoutendaal, en verbrak de verbinding.

Nog geen tien minuten later stopte een politiewagen met krijsende banden voor het woonhuis van de heer Tinnegieter aan de Stadhoudersweg. Nog voor het voertuig goed en wel stilstond waren de inzittenden er al uitgesprongen, en snelden naar de voordeur.

“Zeker inspecteur,” sprak de bediende die op het luide bellen had opengedaan. “Meneer Tinnegieter is thuis. Hij is in zijn studeerkamer, maar wil niet gestoord worden.”

Doch Tinnegieter bleek niet in zijn studeerkamer te zijn, noch in zijn zitkamer of slaapkamer. Men vond hem uiteindelijk op de rommelzolder, met touw van uitstekende kwaliteit aan handen en voeten gebonden, en een prop in de mond. Hij was slechts gekleed in een paar geitenwollen sokken en een Terlenka onderbroek, en bevond zich al vanaf een uur of drie in de middag in deze beklagenswaardige toestand.

Rond die tijd was hij door de Man uit Gent overvallen, geboeid en van zijn kleding beroofd. In alle rust had deze zich daarna op meesterlijke wijze gegrimmeerd en de kleren van zijn slachtoffer aangetrokken. Zijn vermomming was dermate volmaakt dat zelfs de huisbediende

niet in de gaten had dat hij niet zijn baas voor zich had, laat staan Zoutendaal, die hem 's avonds kwam ophalen, en die Tinnegieter uiteraard slechts oppervlakkig kende. Om half negen bevond dus Rodenbach zich op het podium van De Doelen, precies zoals hij had beloofd.

Verder onderzoek in het huis bracht aan het licht dat de safe was geforceerd, en dat er voor zo'n tachtigduizend euro aan geld en waardepapieren was ontvreemd.

En het was precies dit bedrag dat enkele weken nadien anoniem werd bezorgd aan het adres van de familie Nguyen Tien Dat, met een kaartje erbij: Kerstgeschenk.

Dit in weerwil van het feit dat Vietnamezen geen kerstfeest vieren.

Hoofdstuk 4. Een uitnodiging

Het was op de vrijdagmiddag van de derde adventsweek dat Bruins de befaamde tapperij Melief Bender aan de Oude Binnenweg binnenstapte. Dit op uitnodiging van commissaris Berestein, die hem had uitgenodigd een “kerstbiertje” te komen drinken, onder de wat sarcastische toevoeging: “Als je het niet te druk hebt.”

Nadat beide mannen van een bokaal bokbier waren voorzien en hun commentaar hadden geleverd op het weer en de droevige prestaties van Excelsior, kwam het gesprek op de niet minder droevige zeperd van inspecteur Zoutendaal.

“Schei uit over dat stuk onbenul,” bromde Berestein, zijn glas met kracht op tafel zettend.

“Luister, we hebben een personeelstekort, maar ik zal toch niet eerder rusten voor hij naar Den Helder of zo is overgeplaatst. Heb jij geen zin om af en toe eens bij te springen? Laten we zeggen: een of twee dagen in de week, of in speciale gevallen? Voor bepaalde zaken zou het erg gemakkelijk zijn als we nog een beroep op je konden doen. Natuurlijk tegen een redelijke vergoeding, boven op je pensioen.”

“Dat lijkt me wel wat,” zei Bruins, die eigenlijk zelf iets dergelijks aan Berestein had willen voorstellen, maar nu besloot te doen alsof hij dit een schitterend idee van de commissaris vond.

“Goed. Ik stuur je wel een schriftelijk voorstel,” zei deze, het glas heffend. “Proost. Ik wou je trouwens nog iets vragen, over die befaamde uitzending van Radar vanuit De Doelen. Je had me toen vanuit de zaal gebeld met de mededeling dat waarschijnlijk Tinnegieter iets naars was overkomen. Dat was ook zo, maar hoe wist je dat?”

“Ik was er op een bepaald moment ineens zeker van,” zei Bruins. “Dat was het ogenblik dat Tinnegieter, althans de man van wie iedereen dàcht dat het Tinnegieter was, op dat podium plaats nam. Ik heb, al zeg ik het zelf, een erg goed geheugen voor allerlei kleine gewoontes en typische gebaren die iedereen heeft. U zelf bijvoorbeeld krabt vaak met uw pink over uw kin. Welnu, onze vriend Rodenbach wrijft soms, als hij nadenkt, even met zijn wijsvinger langs de zijkant van zijn neus. En toen de zogenaamde Tinnegieter achter de tafel was gaan zitten zag ik hem, toevallig, heel even dat gebaar maken. In die ene seconde had ik de zaak volkomen door. Als hij, klaarblijkelijk, de kleren en bril van Tinnegieter had weten te bemachtigen kon het moeilijk anders of de echte Tinnegieter lag ergens van top tot teen geboeid in een kelder of zo. Dus vroeg ik u om zo gauw mogelijk in diens huis poolshoogte te gaan nemen. Rodenbach zelf was op dat moment al in alle opschudding, op zijn gemak vertrokken en spoorloos verdwenen.”

“Juist. Dat kan ik natuurlijk officieel niet goedkeuren, maar in dit geval...”

Berestein grinnikte. “Laten we er nog maar eentje nemen.”

* * *

Er viel niets meer te vertellen of uit te leggen. Bruins leunde achterover en Berestein draaide zich half om teneinde een nieuw rondje te bestellen, maar dat bleek niet meer nodig. Iemand van het bedienend personeel stond reeds naast hun tafeltje, legde twee schone viltjes neer en plaatste daar twee nieuwe glazen bier op.

“Alstublieft; met de complimenten van de meneer die de hele tijd achter u heeft gezeten. Hij is zojuist vertrokken,” kreeg de verbaasde inspecteur te horen. “Een naam noemde hij niet.”

“Hm,” bromde Berestein, zijn glas heffend. “Nu begrijp ik waarom dit je favoriete café is.”

Bruins wilde iets zeggen, maar op dat moment hoorde hij een SMS-piepje. Hij raadpleegde het schermje en las: “Viltje. R.”

Hij dacht hier even over na en glimlachte toen. Hij stopte de telefoon weer weg, boog zich toen voorover naar het raam en zei: “Begint het nu te sneeuwen, commissaris, of vergis ik me? Kijkt u eens.”

Berestein zette zijn glas neer en draaide zich naar het raam. Vliegensvlug pakte Bruins zijn viltje van de tafel en draaide het om. In een keurig verzorgd handschrift stond daar te lezen: “Het Gulden Spoor, als in 2004”.

“Ik zie helemaal niks, Dick, volgens mij ben je onderhand toe aan een nieuwe bril.”

“Ja, dat zal dan wel, commissaris,” zei Bruins en stopte het viltje in zijn jaszak. Hij hief het glas en proostte. Zojuist had hij van niemand minder dan de Man uit Gent een uitnodiging ontvangen voor Kerstavond. Want het was in 2004 geweest, en op Kerstavond, dat hij hem voor de eerste keer had ontmoet in het befaamde café “Het Gulden Spoor”, dat gelegen was aan een van de mooiste pleinen van Europa, de Vrijdagmarkt te Gent.¹

¹ Raadpleeg onze kerstnovelle uit 2004: *De Man uit Gent*.

Epiloog. De drie torens

In de vroege avondschemering naderde de intercity het treinstation St. Pieters te Gent. Het sneeuwde toen Bruins uitstapte. Hij drukte zijn hoed nog wat vaster op de schedel en begon naar het centrum te wandelen. Omdat hij ruim op tijd was, maakte de inspecteur een royale omweg, ook omdat hij een van de meest adembenemende schouwspelen op het gebied van middeleeuws stedenschoon wilde zien. Zijn omweg werd ruimschoots beloond, want daar doemden al de machtige torens van de stad Gent voor hem op: de St. Niklaaskerk, het Belfort en de St. Baafskathedraal, zwart aftekenend tegen de wolken sneeuwvlokken die er omheen dwarrelden.

In deze stad wachtte Bruins het weerzien met de man voor wie hij in de loop der jaren steeds meer respect was gaan voelen. Thans liep hij door de straten van een der fraaiste steden van Vlaanderen, op weg naar café “Het Gulden Spoor”, befaamd om zijn achttien bieren van ’t vat. In de zak van zijn colbert droeg hij bovendien de aanbiedingsbrief van Berestein, hem deze ochtend per post bezorgd. Bruins neuriede een melodie uit “Il Trovatore” en versnelde zijn pas. Dit werd zijn beste Kerstfeest ooit, en zijn avond beloofde alleen nog maar beter te gaan worden. Tijd voor een bokaal Trappist!

Bruins stak schuin de Vrijdagmarkt over en liep langs het enorme standbeeld van Jacob van Artevelde. Hij opende de deur van het café en schudde de sneeuw van zijn schouders. Het was druk. Hij keek de dichtbevolkte ruimte rond en zag achterin een goedgeklede heer alleen aan een tafeltje zitten, een bokaal “Rodenbach” voor zich, en naar het scheen geheel verdiept in een ingewikkeld schaakprobleem. Hij keek pas op toen Bruins al naast hem stond.

“Ah, inspecteur Bruins, mijn boodschap heeft u bereikt. Welkom in de goede stad Gent.”

Hij stak zijn hand uit, die Bruins drukte.

“Kijk, wit is aan zet en heeft zijn torens sterk ontwikkeld. Wat kan zwart nog doen, denkt u?”

Hij wenkte de ober en vroeg Bruins wat hij wilde drinken.

“Een Trappist? Prima keuze, inspecteur. De Tripel is hier van het vat.”

Bruins keek intussen naar de stelling en dacht even na.

“Ik vrees dat zwart verloren staat, meneer Rodenbach. Ik denk schaakmat in vier-vijf zetten? U wint dus, als u met wit speelt.”

De ober plaatste een bokaal Trappist op het tafeltje. Ze hieven hun glazen en proostten.

“Schaken, je tegenstander een zet voorblijven, ja, dat is mijn specialiteit,” zei Rodenbach. “Ik speel echter niet voor mijn eigen roem, het gaat me om de rechtvaardigheid van de zaak. Daar speel ik voor. Uw meneer Zoutendaal had dat geloof ik niet helemaal door.”

“Dat klopt. Hij is trouwens overgeplaatst naar de afdeling verkeerspolitie op Rotterdam-Zuid. Nou, dan ben je niet te benijden,” zei Bruins, die zelf in Kralingen woonde.

“Genoeg over hem. Uw drijfveren fascineren me enorm, u kunt op dat terrein doen wat ik als inspecteur nu eenmaal niet kan doen.”

Bruins ledigde zijn glas. “Mag ik u een rondje aanbieden? Ik heb, sinds ik met pensioen ben, trouwens alle tijd van de wereld, maar allicht dat uw vrouw ergens op u wacht?”

“Isa?” Rodenbach glimlachte. “Zij is zelf ook op stap. Bovendien bent u nu in België, en u weet, als we hier ‘op café’ zijn, dan haasten we ons niet.”

“Prima,” zei Bruins. “Een prachtige gewoonte. Nu, in dat geval...” Hij gebaarde naar de ober.

Tot laat in de avond spraken de beide mannen, ruim gebruik makend van het gevarieerde bieraanbod van het “Gulden Spoor”, over de vele onderwerpen die hun beider interesse hadden, met name Rodenbachs fascinatie voor het begrip “rechtvaardigheid”.

De handdruk waarmee ze uiteindelijk afscheid van elkaar namen ging gepaard met de wederzijdse verzekering dat ze ongetwijfeld in de toekomst elkaar nog wel eens tegen zouden komen.

Het liep inmiddels tegen middernacht en Bruins, die een kamer had besproken in een hotel, dat zich op een afstand van enkele minuten lopen bevond, wandelde nog even terug naar het bekende punt in het centrum van Gent, vanwaar men een imposant uitzicht heeft op de voornaamste historische torens van de stad. Het sneeuwen was inmiddels opgehouden en daarom was het uitzicht thans, bij de feestelijke kerstverlichting, helemaal adembenemend.

De klok van de St. Baafskathedraal begon het middernachtelijk uur te slaan, en Bruins realiseerde zich, ondanks al het overvloedig genoten bier, dat het nu Kerstmis was.

Minutenlang bleef de inspecteur in dit betoverende decor staan, dat – in combinatie met de Tripels en Duvels van de afgelopen uren – zorgde voor een lichte, bijna bedwelmende extase. “Zalig Kerstmis,” prevelde hij tenslotte, tot niemand in het bijzonder, maar niettemin bedoeld voor iedereen, die dit verhaal heeft gelezen.

Einde

Lijst van publicaties

Romans, novellen en toneelstukken

- **Moord in de Kluis** (novelle – 1982)
- **Het Noodlot van St. Wijnandsklooster** (spookverhaal – 1983)
- **Drie Dode Directeuren** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 1 – 1984)
- **Foutloze Methode** (kort verhaal – 1985)
- **Onrust op St. Gregoria** (toneelstuk in drie bedrijven – 1986)
- **Het Cassandra Programma** (driedelig horrorfeuilleton – 1987)
- **Het Geraamte achter het Beeldscherm** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 2 – 1988)
- **Terugkeer om Middernacht** (Rotterdams spookverhaal – 1989)
- **Gasten op Kerstavond** (Rotterdamse kerstnovelle – 1990)
- **De Vloek van de Kluisenaar** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 3 – 1991)
- **Het Testament van de Tempelier** (kerstvertelling – 1992)
- **De Heks van Bleskensgraaf** (spookverhaal – 1993)
- **De Ondergang van St. Gregoria** (korte eenakter – 1994)
- **Het Veld van Eer** (spookverhaal – 1994; herdruk in 2004, gevoegd achter “De Man uit Gent”)
- **De Herfstmoorden** (Rotterdamse thriller – 1995)
- **De Ruïne van de Abdijkerk** (spookverhaal – 1996)
- **De Terugkeer van graaf Ewout** (kort historisch blijspel voor de jeugd in drie bedrijven – 1997)
- **Het Graf van de Gehangene** (fantastische vertelling – 1997)
- **Het Portret van Sebastiaan Franken** (spookverhaal – 1998)
- **Het Mamba Project** (Rotterdams kantoordrama; Metropool-trilogie deel 1 – 1999)
- **Verraad aan de Vlist** (koningsdrama – 2000)
- **Het Zwaard van Cortigel** (spookverhaal – 2001)
- **Operatie ‘Zeemeeuw’** (stormachtig kantoordrama; Metropool-trilogie deel 2 – 2002)
- **De ondergang van de RVS** (Rotterdamse Opera van vóór den Spoortunnel – 1988 & 2001; publicatie 2002)
- **Het Lijk op de Flexplek** (kerstnovelle – 2003)
- **De Man uit Gent** (kerstnovelle – 2004; gevolgd door een herdruk van “Het Veld van Eer” uit 1994)
- **Het Klooster van Knarsel** (postmoderne graal-roman – 2005)
- **Het Uranus Complot** (historisch kantoordrama; Metropool-trilogie deel 3 – 2006)
- **De Solutius Rollen** (kerst-thriller – 2007)
- **Dood in Zwartewaal** (macabere vertelling – 2008)
- **De Rentmeester** (kerstnovelle – 2009)
- **Kroningsmis** (Dietse roman – 2010)
- **De Patriotten** (opera in vijf taferelen – 2011)
- **Het Veemgericht** (kerstvertelling – 2011)
- **De Zaak Pontius** (paasverhaal – 2012)
- **De Man met de Baard** (kerstvertelling – 2012)
- **Sprookjes en vertellingen** (verzameling – 1995-2012)

Kerstsprookjes en andere verhalen voor de jeugd

- **De kabouter** (1995)
- **Juffrouw Gré** (1996)
- **De nieuwe dwergenkoning** (1997)
- **De herders** (1998)
- **Het echte millennium-probleem** (1999)
- **De wondertuin** (2000)
- **De man aan het raam** (2006)
- **De kerststal** (2006)
- **De stenendelvers** (2007)
- **De rijke verhalenverteller** (2011)
- **De poppenkast** (2012)

Bezoek onze website met kerstverhalen (en nog veel meer): www.knoops-producties.nl

*Nihil Obstat: pater Pierluigi Collina, Censor a.h.d., generale overste van de Maledictijnen
Imprimatur: kardinaal-aartsbisschop Ignatio de Spada, hoofd van de Spaanse Inquisitie*

KN**OPS**

Een Leo Knoops en Wim Knoops productie